

JEESUKSEN SISÄINEN ELÄMÄ

Pekka Ervastian esitelmä 23.3.1924

Jokaisen ihmisen, tässä näkyväisessä maailmassa elävän ihmisen tajunnallisessa elämässä voimme erottaa kolme tai ainakin kaksi suurta olemuspuolta. Ensinnäkin on otettava huomioon hänen niin sanoaksemme ulkonainen, näkyväinen persoonallisuutensa, se hänen persoonallinen elämänsä, joka ilmenee hänen sanoissaan ja teoissaan tässä näkyväisessä maailmassa, ja jonka siis muut ihmiset voivat nähdä, kuulla ja tuntea. Toiseksi on otettava huomioon hänen sisäinen persoonallisuutensa, hänen sisäinen tajunnallinen elämänsä, se, jota maailma ei näe, mutta jota hän itse elää omassa sielussaan. Ja kolmanneksi - - - - - se sisäinen, kaikista sisäisin henkinen elämä, jonka ihminen elää, sen nojalla, että hän on henkisesti uudesti syntynyt.

Nämä kolme ihmisen sielullisen, tajunnallisen elämän olemuspuolta riippuvat tietysti siitä, että hän itse ihmisenä on asukas kolmessa eri maailmassa. Hän on kansalainen tässä näkyväisessä maailmassa, hän on kansalainen sielun näkymättömässä maailmassa, ja vielä asuu hän henkensä syvimmissä hengenmaailmassa, jumalallisessa maailmassa.

Jokainen ihminen tutkiessaan itseään huomaa elävänsä ainakin kahdessa ensimmäisessä maailmassa, koska hänen sielullinen elämänsä ulottuu osaksi tähän näkyväiseen maailmaan, jossa hän elää näkyväisenä, ulkonaisena persoonallisuutena, osaksi hänen sielunsa sisäiseen maailmaan, jossa hän ajattelee, tuntee ja tahtoo. Tämä hänen ajatus-, tunne- ja tahtoelämänsä ei näy välittömästi näkyväisessä maailmassa, vaan se näkyy hänen teoissaan, mutta itse ihminen tietää elävänsä sielussaan paljon rikkaampaa elämää kuin mitä hän voi ilmituoda tässä näkyväisessä maailmassa. Tässä meidän tekemme, niihin luettuina sanatkin, ovat vain murto-osa siitä elämästä, mitä me

voimme elää sisässämme. Ja kuta sielukkaampi ihminen on, sitä rikkaampi on tämä hänen sielullinen persoonallisuutensa. Muutamissa ihmisissä voimme vielä havaita tuon aivan uuden ihmisen joka on hengestä syntynyt , ja silloin voimme puhua, että semmoinen ihminen elää hengestä.

Kun katselemme ihmistä hänen pitkän historiallisen kehityksensä kannalta, sanomme, että ulkonainen persoonallisuus on syntynyt tässä näkyväisessä maailmassa, se on tämän maailman voimien tulos, siis yhden elämän asia. Mutta hänen sisäinen persoonallisuutensa ei ole tulos ainoastaan tästä näkyväisestä maailmasta. Kuta lahjakkaampi ihminen on, sitä enemmän on hänen sisäisessä sieluelämässään semmoista, joka ei ole suorastaan syntynyt tämän näkymättömän maailman vaikutuksesta, vaan on semmoista hänen sisäisessä elämässään, jota ei voi selittää, ellei ota lukuun, että hän on olento, joka on elänyt monta kertaa tässä maailmassa, ja joka on tuonut tietoja ja tunteuksia, elämäntapumuksia menneisyydestä, niin että hänen sisäinen persoonallinen elämänsä on itse asiassa tulosta kahdesta asiasta, osaksi vain tästä hänen ulkonaisesta, persoonallisesta elämästään ja osaksi se on heijastusta semmoisesta kokeneemmasta, viisaammasta, suuresta minuudesta, joka on tulos monen elämän pitkästä kehityssarjasta.

Jos, niin sanoaksemme, aivan tavallisten, jokapäiväisten ihmisten suhteen pitäisikin paikkansa näennäisesti tuo, että heidän sielussaan ei ole mitään muuta sisältöä, kuin se, mikä on tullut aistinten kautta, niin kuitenkin heidänkin suhteensa jää kysymykseksi, minkä tähden heillä on erilaisia sielullista taipumuksia, minkä tähden toisilla on kykyjä ja lahjoja määrättyihin töihin tai taiteisiin ja tieteisiin, tai miksi heidän sisäinen elämänsä kallistuu uskonnollisuuteen. Tuo jää kysymykseksi, johon eivät ne filosofit, jotka materialistisesti koettavat asioita ymmärtää, löydä selitystä.

Mutta kun sitten otamme lukuun semmoisia erikoisen lahjakkaita ihmisiä, joita myöskin on maailmassa, silloin emme

ollenkaan ymmärrä heidän erikoisuuttaan, heidän suuria lahjojaan ilman jälleensyntymisajatusta. Meidän täytyy katsoa, että heidän elämässään on varmasti menneisyys, josta heidän nykyinen persoonallinen sieluelämänsä on tulosta, se on kuin heijastusta jostain korkeammasta jälleensyntyvästä minuudesta.

Ja kun taas katselemme niitä verrattain harvoja ihmisiä, jotka elävät todellista henkistä elämää, ovat uudestisyntyneet hengessä, silloin taas kaikki kysymykset mykistyvät, sillä he silloin itsetietoisesti elävät niin sanoaksemme iankaikkista elämää. He silloin tietävät, että heissä on olemassa semmoinen sisäinen, jumalallinen henki, semmoinen Itse, joka on monta kertaa pukeutunut näkyväiseen, persoonalliseen muotoon.

Kun tällä tavalla ymmärrämme ihmistä, silloin voimme myöskin uskaltaa lähestyä semmoista ihmistä, kuin Jeesus Natsarealaista, silloin me myöskin rohkenemme yrittää Häntä ymmärtää. Voisihan sanoa, että on aivan uhkarohkeaa, liian rohkeaa ja vaativaista ryhtyä ollenkaan puhumaan Jeesuksen persoonallisesta elämästä, Jeesuksen sisäisestä elämästä varsinkaan. Ja tietysti se olisi, jos Jeesus Kristus olisi aivan erikoinen, ainutlaatuinen olento, semmoinen, jommoinen ei kukaan muu ole voinut olla, eikä ole. Silloin olisi tietysti aivan liian rohkeaa ryhtyä tarkastamaan semmoisen historiallisen henkilön elämää, joka on historian todistuksen mukaan ollut merkillisempi kuin kukaan muu. Mutta kun otamme huomioon, että Hänkin on ihminen ja juuri ennen kaikkea ihminen, niin minusta meidän velvollisuutemme on koettaa Häntäkin ihmisenä ymmärtää. Se on meidän velvollisuutemme, ja vaikka emme voi siinä täydellisesti onnistua, niin voimme koettaa, niin paljon kuin osaamme. Sentähden en tietenkään tahdo esiintyä ikäänkuin Jeesuksen puhutorvena, niin että puhuisin Hänestä, kuin minulle kerrassaan tunnetusta asiasta, vaan kun puhun Jeesuksesta ja Hänen sisäisestä elämästään, puhun siinä mielessä, että koetan parastani voidakseni Häntä ymmärtää. Ja tietysti minä Hänestä en

kykene sen parempaa kuvaa antamaan kuin mitä Hänestä voi ymmärtää.

Viime sunnuntaina oli meillä puhetta Jeesuksen ulkonaisesta, persoonallisesta elämästä. Koetin kertoa teille jotakin silmiinpistäviä piirteitä Hänen persoonallisuudestaan, jotka piirteet tulivat näkyviin Hänen fyysisessä elämässään. Tänään tahtoisin koettaa kuvata joitakin piirteitä Hänen omasta sisäisestä, persoonallisesta elämästään, siis siitä, joka jäi salaisuudeksi tavallaan Hänen ympäristölleen ja maailmalle, voidakseni sitten vihdoin yrittää puhua vähän Hänen henkisestä, jumalallisesta elämästään.

Kun heitämme silmäyksen Jeesuksen sisäiseen, persoonalliseen elämään, silloin voimme nähdä, että Hänen elämässään voimme erottaa, niinkuin jokaisen ihmisen elämässä, muutamia suuria periodeja. Tahtoisin sanoa, että ihmisen sisäisessä persoonallisessa elämässä voidaan erottaa seuraavat kolme periodia – niitähän tietysti voi olla useampia, ja tällöinen jako on tavallaan mielivaltaisen ja riippuvainen siitä, joka semmoisen jaon tekee: kuitenkin semmoinen jako on kokemukseräinen ja järkevä ja voi sitä olla, mikäli me itse kokemuksen nojalla sen jaon teemme –: Ensimmäinen periodi ihmisen elämässä on se, jolloin hän etsii omaa itseään, enkä minä tarkoita sillä „itsellä“ ainoastaan jotain korkeaa, jumalallista, tarkoitan koko hänen itseään. Ihminen etsii ensin itseään, hän ei tunne vielä itseään, mutta hän etsii sitä. Hän voi nimittää sitä eri nimillä, hän nimittää sitä varsinkin nuoruudessaan totuuden etsimiseksi, ihanteen etsimiseksi tai oman elämäntehtävänsä etsimiseksi, mutta hän etsii itseään, hän tahtoo tulla tuntemaan omaa itseään. Ja tietysti kaikista useimmat ihmiset eivät ehkä ole ollenkaan tietoisia etsimisestään, he elävät vain, mutta kyllä sisällä heidän sielussaan tapahtuu jotain etsintää, koska jokainen ihminen löytää oman itsensä, löytää oman tehtävän, elämäntutkimuksen, Jumalan, totuuden, oli se sitten kuinka häilyvä tahansa. Sentähden voimme nähdä, että ihmisen

sieluelämässä on nähtävänä tällöinen periodi, jolloin hän etsii omaa itseään.

Toisena periodina on se, kun ihminen on löytänyt itsensä ja etsii toisia. Silloin hän etsii toisia ihmisiä, niitä, jotka häntä ymmärtäisivät, jotka näkisivät totuuden, niinkuin hän, tuntisivat Jumalaa, niinkuin hän, ymmärtäisivät elämää, niinkuin hän, ymmärtäisivät häntä. Tämä on toinen periodi hänen sielullisessa elämässään.

Kolmas periodi on se, jolloin hän antaa itsensä maailmalle, jolloin hän menee ulos maailmaan ja elää oman itsensä tehtävässä, elää ja ottaa maailman surut päällensä, kärsii ja kuolee. Se on kolmas periodi ihmisen elämässä.

Tietysti tavallisen ihmisen elämässä nämä periodit ehkä eivät niin selvästi näy, koska hän itseään ei ole niin selvillä omasta etsimisestään, vaan nämä periodit saattavat sekaantua toisiinsa, niin että hän etsii vähän ja taas tekee työtä sen puolesta, sitten taas etsien ja työtä tehden. Siten voimme me huomata, että ihmisen elämässä voi olla samalla aikaa oman itsensä ja toisten etsimistä ja työntekoa. Ainoastaan suurempien, voimakkaimpien sielujen elämässä voimme selvästi erottaa ainakin jonkun näistä periodeista, voimme selvästi erottaa ainakin sen periodin, jolloin he etsivät, itseään, Jumalaa, totuutta, elämäntehtävää. Jos toiset periodit sitten sisältyisivätkin tähän, niin tämä näkyy selvästi. Kuta korkeammalle me nousemme, sitä selvemmin nämä näkyvät.

Sentähden, kun me seisomme semmoisen ihmisen edessä, kuin Jeesus Natsarealainen, me näemme selvästi nämä periodit. Ensimmäinen periodi on pitkä ja se on voimakas. Se ei ole ainoastaan lapsuutta, se on myöskin nuoruutta ja miehuutta, se kestää kauan Hänen elämässään. Kun se periodi on loppunut, alkaa seuraava periodi, jolloin Hän etsii ihmisiä, ja se on verrattain lyhyt, ja samalla alkaa Hänen kolmas periodinsa, jolloin Hän kärsii ja kuolee.

Jeesus siis jo lapsena etsi, tämä täytyy meidän ymmärtää. Hän oli semmoinen sielu, joka pienestä saakka sisässään teki kysymyksiä ja havaintoja. Hän haaveili, mutta Hänen oman itsensä kannalta se oli mietiskelyä, havaintojen tekemistä ja kysymyksien tekemistä. Ja voimme kuvitella hyvin, että Hänen ihmeellisimpiä kokemuksiaan pienenä, jo aivan pienenä lapsena ja sitten läpi koko Hänen lapsuutensa oli se, että kun Hän esim. kotonaan leikki omien veljiensä taikka toisten lasten kansaa, Hän saattoi usein jäädä aivan liikkumattomaksi hämmästyneenä sentähden, että Hän huomasi olevansa yläpuolella omaa itseään, omaa ruumistaan, yläpuolella omaa itseään ja toisia. Hän huomasi olevansa jossain ilmassa. Hän ei ollutkaan oman ruumiinsa sisäpuolella, ei elänyt omista aivoissaan, vaan huomasi olevansa jossain avaruudessa, jossain ilmassa oman itsensä yläpuolella ja samalla toisten yläpuolella, veljensä, leikkikumppaniensa, niin että Hän katseli kaikkia, kuin ylhäältä, etäältä. Tuossa ne olivat Hänen veljensä ja leikkikumppaninsa, istuivat maassa tai lattialla, ja Hän tunsi selvästi, että kaikki nuo muodot olivat Häntä itseään. Ei ollut ollenkaan enää eroa Jeesuksen ja toisten poikien ja tyttöjen välillä. He olivat kaikki tuossa eri nimillä varustettuina, mutta Hän eli noissa kaikissa.

Tätä Hän ihmetteli ja kyseli itseltään: mikä tämä on? Ja kun hän sitten taas oli oma pieni Jeesus, niin silloin Hän mielellään läksi ulos mietiskelemään hiljaisuudessa ja yksinäisyydessä, mitä tuo merkitsee ja kuka hän oli ja mikä ihminen oli. Ja kun Hän meni ulos ja istui jonkun puun juurella tai oli pitkällään niityllä ja kuunteli hyönteisten surinaa ja katseli lintujen lentoa ja ruohoa ja kukkia, niin Hän saattoi taas aivan kuin unohtua johonkin ja huomata katselevansa kaikkia niitä ja ihmettelevänsä, että nuo kaikki myöskin olivat häntä. Elikö hän noissa kaikissa vai oliko hän kaikki ne itse? –

Siitä Hänellä oli miettimistä pienenä. Ja koska Hänellä oli menneisyys takanaan, pitkä, pitkä inhimillinen menneisyys, niin Hänelle tuli monenlaisia näkyjä. Hän oli, niinkuin me voimme

nykyaikaisesti sanoa, vanha joogi, ihminen, joka oli onnen etsinyt ja löytänyt. Ja sentähden, että Hän oli vanha joogi, tuli Hänelle kaikenlaisia näkyjä. Lapsen silmien eteen avautui joko unessa tai päivällä mietiskellessä kummallisia näkyjä. Jos jonkun tahtoisimme kuvata, voisimme sanoa, että Hän näki välistä oman itsensä miehenä, joka kantaa olkapäällään suurta, pitkää ristiä sillä tavalla, että poikki puut ovat edessä olkapäällä ja pitkä ristin jalka ulottuu Hänen taakseen. Ja tämä risti oli musta. Hän kulkee sitä kantamassa ja Hän näkee itsensä väsyneenä, hikeä juoksee otsalta, polvet alkavat painua kokoon, mutta kuitenkin Hän kulkee tuo risti olalla, kulkee päättäväisesti eteenpäin. Ja Hänestä tuntuu, että vaikka tuo mies, joka on Hän itse, hikoilee ja näyttää väsyneeltä, kuitenkin se on iloa ja riemua Hänelle, Hänestä tuntuu, kuin se kuorma olisi sittenkin keveä.

Me ymmärrämme, että Jeesus silloin juoksi äitinsä luo ja kertoi hänelle. Äiti ihmetteli ja selitti: „Niin, semmoinen on ihmisen elämä, se on kuin risti, joka on kannettava, ja meidän pitää iloisesti kantaa oma ristimme.“ – Ja äiti kätki nuo asiat sydämeensä, sillä olihan ennustettu, että hänen poikansa olisi merkillinen.

Sitten Jeesus näki toisenlaisen näyn: on suuri joukko ihmisiä, jotka kulkevat erämaassa; aurinko paistaa, hiekka on kuuma jalkojen alla. Heillä on sauva kädessään, ja he vaeltavat aurinkoa kohti. Hän katselee heitä, ja Hänestä tuntuu, että Hän on heitä johtamassa, Hän on heidän paimenensa ja Hän vie heitä eteenpäin jonnekin. – Ja taas Hän kertoi sen äidilleen, joka selitti: „Niin, rakas lapsi, jokaisen meistä tulee auttaa toisiamme kykymme mukaan. Ehkä sinä olet kutsuttu auttamaan suurta ihmisjoukkoa valon valtakuntaan, Jumalan valtakuntaan.“ – Maria kätki Jeesuksen näyt sydämeensä, ja Jeesus taas äitinsä sanat ja mietiskeli niitä.

„Sillä tavalla kului Hänen lapsuutensa, ja mehän voimme ymmärtää, että Hänellä oli monenlaisia näkyjä. Voimme kuvata

niitä useampia, sillä me tiedämme, että mitä Hän on lapsena nähnyt, sitä Hän on miehenä puhunut.

Nuoruudessaan Jeesuksesta on tullut aivan itsetietoinen etsijä, Hän on tutkija, Hän lukee paljon. Älkäämme ajatelko, että Hän olisi viettänyt aikansa jonkun höyläpenkin ääressä ja sitten taas lyönyt laimin ruumiillista työtä ja kulkenut metsässä haaveilemassa. Ei, vaan Jeesus Natsarealainen on ollut suuri etsijä, joka on tahtonut tietää, mitä toiset ajattelevat. Ei Hän 12 vuotiaana tempelissä olisi ollut keskusteluissa oppineiden pappien kanssa, ellei Hän olisi lukenut paljon ja ulkoa osannut, että Hän lukemansa nojalla osasi arvostella asioita. Ei Hän olisi osannut kysymyksiä tehdä, ellei Hän olisi osannut ajatella niinkuin he. Hän luki pyhiä kirjoja paljon, Hän tutustui monenlaisiin ihmisiin. Kerrotaanhan Hänen nuoruudestaan, että Hän olisi viettänyt nuoruutensa esseelaisten luona, ja myöhemmin ollut Seerbalin luostarissa. Myöskin kerrotaan, että Hän olisi matkustanut paljon.

Te tiedätte, että tässä 90-luvulla venäläinen Notovits julkaisi kirjan „Jeesuksen tutkimaton elämä“, jossa hän kertoo saaneensa käsiinsä erään kirjan, joka kertoo Jeesuksen elämästä, että Hän olisi käynyt Indiassa ja Tibetissä saakka. Ja me tiedämme, ettei tämä Notovits ole ollut ainoa, vaan on ollut Amerikassa ja Englannissa ja Saksassakin ihmisiä jotka ovat väittäneet, että he ovat joko mediumistisella tavalla, kirjoittamalla, tai sitten näyissä ja unissa nähneet ja kuulleet jotain Jeesuksen tutkimattomasta elämästä. Sentähden on olemassa useampia tällöisiä evankeliumeja, jotka ovat saadut mediumistista tai okkultista tietä. Yksi on Norjassakin.

Me emme tietenkään saata umpimähkään luottaa mihinkään tuommoisiin, mutta se osoittaa vaan, että ihmiset sekä tässä näkyväisessä että näkymättömässä henkimaailmassa ovat ajatelleet Jeesuksen elämää, sitä osaa Hänen elämässään, josta nämä meille tunnetut evankeliumit eivät ole kertoneet. On otettava myöskin huomioon se seikka, että nämä neljä yleistä

evankeliumia ovat ainoastaan neljä suuresta joukosta evankeliumeja. Ensimmäisinä aikoina Jeesuksen jälkeen oli paljon evankeliumeja, mutta nämä neljä valittiin yleisiksi kirkolliskokouksissa. On ollut tietysti jotain salaista tietoa takana, kun nämä valittiin luotettavimmiksi evankeliumeista. Ensimmäisinä aikoina oli paljon evankeliumeja, joissa puhuttiin siitäkkin ajasta, joka nyt on jäänyt tuntemattomaksi Jeesuksen elämässä, ja niitä evankeliumeja on epäilemättä jälellä. On semmoisia salaisia paikkoja Syyriassa, Indiassa ja muualla, luostareita, joissa vielä säilytetään tällaisia alkuperäisiä evankeliumeja, jotka sisältävät paljon tietoja niistä, ajoista, joista nämä neljä eivät mitään puhu.

Vaikkakaan emme saata umpimähkään luottaa semmoisiin evankeliumeihin, jotka ovat ylikuonnollisella tavalla saadut, sillä me tiedämme, kuinka paljon petosta saattaa tapahtua tuommoisten ilmiöiden ohella, niin hyvällä syyllä voimme olettaa, että saadaan semmoisia käsikirjoituksia, jotka vielä ovat tuntemattomia ja jotka puhuvat Jeesuksen matkoista. Ja joka tapauksessa me ymmärrämme ilman muuta, että matkusti Hän tai oli matkustamatta, niin Hän sekä luki paljon, että tutustui monenkaltaisiin ihmisiin. Jos Hän jossain luostarissa eli, niin kävi Hänellä paljon matkustajia. Niinkuin Hänen syntymässään olivat viisaat Idästä käyneet Häntä katsomassa, niin Hänen nuoruudessaan tuli ulkomailta kehittyneitä ihmisiä Häntä katsomaan, puhuttelemaan, ohjaamaan ja neuvomaan.

Tämä on päivän selvää, sen me ymmärrämme ilman muuta. Sentähden me voimme sanoa aivan ehdottomalla varmuudella, että Hänen etsimisajankansa, joka kesti 29:een vuoteen saakka, oli lujaa, itsetietoista etsimistä. Hän koko sielullaan etsi itseään, Hän etsi, kuka Hän oli. Ja me voimme myöskin ymmärtää, että Hänellä oli monenlaisia ihmeellisiä kokemuksia, monenlaisia suurenmoisia kokemuksia tällä etsimisajalla. – Muuten täytyy tässä mainita eräs semmoinen kokemus, minkä Hän varmasti ja monta kertaa teki, sillä siitä on Hänen myöhempi, julkinen työnsä

meille todistuksena. — Ja minä tahdon aivan kuin sulkumerkkien välillä mainita, että tällainen kokemus aiheutui siitä, että Jeesus oli sukupuolisesti puhdas, ehdottomasti pidättyväinen. Jokaisen maagikon ja viisaan elämässä voimme huomata sen, että hänen henkiset ja yliluonnolliset, maagilliset kokemuksensa ovat yhteydessä sen kanssa, että hän on sukupuolensa herra. — Siis Jeesuksella oli usein seuraavanlainen kokemus:

Kun Jeesus mietiskeli, niin yht'äkkiä Häntä ympäröi suuri, kirkas valo, jonka Hän näki. Hän ei tietysti tiennyt, näkikö Hän sen fyysillisillä silmillään vai millä. Hän näki sen fyysillisillä silmillään, ei Hänen tarvinnut pitää silmiään kiinni nähdäkseen sen. Jos Hän kulki esim. metsässä illalla myöhään, niin valo valaisi Hänen tietään pimeässä, ja kun Hän tarkasteli sitä valoa, huomasi Hän että se valo lähti Hänestä itsestään. Se lähti ikäänkuin Hänen omasta sydämestään. Sieltä suuri tuli, leimuava tuli nousee ja leviää Hänen ympärilleen, niin että Hän vaeltaa valokehässä. Ja Hän saattoi huomata, että kun Hän siinä valossa kulkiessaan tapasi toisen ihmisen, niin tämä toinen ihminen tuli Hänen katseelleen läpikuultavaksi. Tämä toinen ihminen näkyi Hänelle sielullisena, sisäisenä olentona, ihmisenä. Hän näki kärsivän ihmisen, ihmisen, jolla oli omat taistelunsa, omat vaikeutensa, oma taakkansa kannettavana. Hän näki ihmisen, joka on kuin lapsi sielussaan, joka rukoilee sielussaan tietämättä, miksi hänkin on olemassa, miksi häntäkin painaa synnin taakka, kuka hänet on tähän maailmaan lähettänyt. —

Jeesus näkee tämän jokaisen ihmisen suhteen ja Hän näkee, mikä se on, joka kutakin ihmistä painaa, mikä on hänen erehdyksensä, heikkoutensa, syntinsä. Hän näkee, että kun tuo ihminen vain pääsisi siitä, heittäisi sen päältänsä, niin hän voisi olla iloinen ja hymyilevä lapsi, hän voisi tulla ikäänkuin taivasten valtakuntaan.

Ja me voimme ymmärtää, että Jeesus tuolla tavalla ihmisiä kohdatessaan myöskin auttoi heitä. He tietysti tulivat Hänen luokseen, sillä on selvää, että asuipa Hän luostarissa tai oli

matkoilla, ei Hän voinut jäädä tuntemattomaksi. Ja jos Hän oli silloin tuossa näkevässä tilassa, saattoi Hän heitä muutamalla sanalla auttaa. Jos Hän taas ei ollut siinä tilassa, Hänen käden kosketuksensa, lempeä katseensa lohdutti sitä, joka tuli Hänen luokseen, niin että tuo ihminen tunsu saavansa uutta voimaa.

Tämä kokemus sisäisestä valosta oli Jeesukselle aina silloin tällöin toistuva kokemus. Ja sen johdosta, mitä Hän itsessään huomasi ja havaitsi ja toisten suhteen havaitsi, Hän nimitti sitä Ihmisen Pojaksi, sisäiseksi valoksi. Hän näki, että tuo valo saattoi syntyä toisen ihmisen sielussa silloin, kun hän tuli lohdutetuksi ja iloiseksi. Jeesus nimitti sitä Ihmisen Pojaksi, ja Hänen mielestään, kun Hän ajatteli elämää, Ihmisen Poika oli koroitettava sitä ei saa sortaa. Jokaisen ihmisen piti siis vaan luopua siitä, mikä oli itsekästä, pahaa, epäpuhdasta, ja antaa vaan rakkauden herätä sydämessään. Silloin oli, kuin hän olisi nostanut, koroittanut Ihmisen Pojan.

Ja me tiedämme, että Jeesuksen pitkä etsiminen päättyi löytämiseen, lopulta Hän löysi itsensä. Ja siitä on kerrottu näissä kanoonisissa evankeliumeissa. – Millä tavalla Hän löysi itsensä? – Sillä tavalla, että Hän meni ystävänsä ja serkkunsa luo, jonka kanssa Hän tietysti oli monta kertaa keskustellut ja puhunut, ja jolta Hän ehkä myös oli saanut inspiration saarnata ihmisille, Hän meni Johannes Kastajan luo ja sanoi hänelle: „Kasta minut.“ Johannes sanoi: „Kuinka minä kastaisin Sinut, Sinä tiedät paljon enemmän kuin minä. Sinun näkemyksesi ovat paljon suurempia kuin minun.“ – „Kasta minut“, sanoi Jeesus ja astui veteen. Ja Johannes tunsu värähtelevänsä, kun hän kastoi tuota ihmeellistä ystävänsä, jota hän aina oli jumaloinut ja ihailut. Ja kun hän kastoi Jeesusta, silloin hän näki ja tunsu saman, mitä Jeesus tunsu. Kun Jeesus kastettiin siinä Jordanissa, silloin Hän löysi itsensä. Ja miten se löytäminen voi tapahtua muuten, kuin siten, että jokainen näki, kuka Hän oli.

Silloin Jeesus näki taivasten aukenevan ja ääni, taivaallisen Isän ääni sanoi: „Sinä olet minun rakas Poikani, jonka minä

tänään synnytin.“ Ja Johannes, joka vieressä seiso, kuuli tämän ja tiesi: nyt on jotain niin korkeata tapahtunut ihmiskunnan historiassa, että tuskin koskaan ennen on tapahtunut.

Jeesus oli löytänyt itsensä, Hän tiesi olevansa Jumalan Poika. Isän ääni oli tunnustanut Hänet omakseen, nyt Hän siis oli löytänyt Itsensä, nyt Hän siis oli Jumalan Poika. Se oli Hänen salaisuutensa. – Nyt Hän siis lähtee ulos etsimään ystäviä ja auttamaan maailmaa.